

ЗАКОН УКРАЇНИ

Про державне регулювання діяльності у сфері трансферу технологій

Цей Закон визначає правові, економічні, організаційні та фінансові засади державного регулювання діяльності у сфері трансферу технологій і спрямований на забезпечення ефективного використання науково-технічного та інтелектуального потенціалу України, технологічності виробництва продукції, охорони майнових прав на вітчизняні технології на території держав, де планується або здійснюється їх використання, розширення міжнародного науково-технічного співробітництва у цій сфері.

РОЗДІЛ І. ЗАГАЛЬНІ ПОЛОЖЕННЯ

Стаття 1. Визначення термінів

Терміни в цьому Законі вживаються у такому значенні:

високі технології – технології, які розроблені на основі новітніх наукових знань, за своїм технічним рівнем перевищують кращі вітчизняні та іноземні аналоги і спроможні забезпечити передові позиції на світовому ринку наукомісткої продукції;

документація – зафіксована на матеріальному носії інформація про технології та її складові (нормативна, науково-технічна, конструкторська документація, звіти про результати патентно-кон'юнктурних, наукових і науково-прикладних досліджень, конструкторських і проектних робіт, державних випробувань складових технологій), наявність якої забезпечує їх використання;

ліцензія – дозвіл на використання технологій або їх об'єктів, наданий у договорі про

трансфер технологій особою (особами), якій (яким) належать майнові права на зазначені технології та/або їх об'єкти;

нематеріальний актив – об'єкти інтелектуальної, у тому числі промислової, власності, а також інші аналогічні права, визнані в порядку, встановленому законодавством, об'єктом права власності;

ноу-хау – інформація, що отримана завдяки досвіду та випробуванням, яка: не є загальновідомою чи легкодоступною на день укладення договору про трансфер технологій; є істотною, тобто важливою та корисною для виробництва продукції та/або надання послуг; є визначеною, тобто описаною достатньо вичерпно, щоб можливо було перевірити її відповідність критеріям незагальновідомості та істотності;

об'єкт технології – наукові та науково-технічні результати, об'єкти права інтелектуальної власності (зокрема, винаходи, корисні моделі, твори наукового, технічного характеру, комп'ютерні програми, комерційні таємниці, ноу-хау або їх сукупність), в яких відображено перелік, строк, порядок та послідовність виконання операцій, процесу виробництва та/або реалізації і зберігання продукції;

патентна чистота – властивість технологій та/або їх складових бути вільно використаними в певній державі без загрози порушення чинних на її території охоронних документів (патентів) на об'єкти права інтелектуальної власності, які належать третім особам, визначена згідно з чинними охорон-

ними документами (патентами) на ці об'єкти та нормативно-правовими актами держави (держав), де планується використання зазначених технологій та їх складових, а також відповідно до конкретного періоду часу, обумовленого строком дії охоронних документів (патентів) на складові технологій на території такої держави (держав);

патентно-кон'юнктурні дослідження – системний науковий аналіз властивостей технологій та їх складових, які впливають з їх правової охорони, стану ринків технологій, їх складових та продукції, патентної та ліцензійної ситуації, що склалася щодо них, характеру виробництва продукції;

ринок технологій – система взаємовідносин споживачів технологій та їх складових і/або конкуруючих між собою постачальників цих складових, спрямованих на задоволення суспільних і державних потреб у відповідних технологіях, їх об'єктах та продукції, виготовленої з їх застосуванням;

складова технології – частина технології, де відображено окремі елементи технології у вигляді наукових та науково-прикладних результатів, об'єктів права інтелектуальної власності, ноу-хау;

технологія – результат інтелектуальної діяльності, сукупність систематизованих наукових знань, технічних, організаційних та інших рішень про перелік, строк, порядок та послідовність виконання операцій, процесу виробництва та/або реалізації і зберігання продукції, надання послуг;

технології подвійного призначення – технології, які крім цивільного призначення можуть бути використані для розроблення, виробництва або використання озброєння, військової чи спеціальної техніки;

трансфер технології – передача технології, що оформляється шляхом укладення двостороннього або багатостороннього договору між фізичними та/або юридичними особами, яким устанавлюються, змінюються

або припиняються майнові права і обов'язки щодо технології та/або її складових;

цільова субсидія на трансфер технологій – субсидія або фінансове сприяння, що надається державою для реалізації трансферу технологій. Величина субсидії і розподіл субсидій за термінами надання вносяться до фінансового плану здійснення трансферу технологій і затверджуються комісією з організації діяльності технологічних парків та інноваційних структур інших типів Кабінету Міністрів України (далі – Комісія).

Величина субсидій не може бути меншою за суму оподаткування, що нараховується при реалізації трансферу технологій.

Стаття 2. Законодавство про державне регулювання діяльності у сфері трансферу технологій

Законодавство про державне регулювання діяльності у сфері трансферу технологій базується на Конституції України (254к/96-ВР), Цивільному кодексі України (435-15), Господарському кодексі України (436-15), цьому Законі, законах України "Про зовнішньоекономічну діяльність" (959-12), "Про наукову і науково-технічну діяльність" (1977-12), "Про наукову і науково-технічну експертизу" (51/95-ВР), "Про екологічну експертизу" (45/95-ВР), "Про науково-технічну інформацію" (3322-12), "Про інноваційну діяльність" (40-15), "Про власність" (697-12), "Про охорону прав на винаходи і корисні моделі" (3687-12), "Про охорону прав на промислові зразки" (3688-12), "Про охорону прав на топографії інтегральних мікросхем" (621/97-ВР), "Про авторське право і суміжні права" (3792-12), "Про фінансовий лізинг" (723/97-ВР), "Про державний контроль за міжнародними передачами товарів військового призначення та подвійного використання" (549-15), "Про Загальнодержавну комплексну програму розвитку високих наукоємних технологій" (1676-15), інших нор-

мативно-правових актах, а також міжнародних договорах України у сфері трансферу технологій.

Стаття 3. Суб'єкти трансферу технологій

Суб'єктами трансферу технологій є:

центральный орган виконавчої влади у сфері освіти і науки (далі – уповноважений орган), а також інші центральні та місцеві органи виконавчої влади, органи місцевого самоврядування, які беруть участь у закупівлі, передачі та/або використанні технологій;

Національна академія наук України і галузеві академії наук, установи науки, освіти, охорони здоров'я та інші установи, де створюються та/або використовуються технології і яким належать майнові права на технології;

науково-виробничі об'єднання, підприємства, установи і організації незалежно від форми власності, де створюються та/або використовуються технології;

фізичні особи, які беруть участь у створенні, трансфері та впровадженні технологій, надають інформаційні, фінансові та інші послуги на всіх стадіях просування технологій та їх складових на ринок;

юридичні та фізичні особи, які є постачальниками складових технологій, що використовуються під час застосування технологій, які пропонуються до трансферу;

юридичні та фізичні особи, що надають технічні послуги, пов'язані із застосуванням технологій;

технологічні брокери.

Стаття 4. Взаємодія суб'єктів трансферу технологій

Суб'єкти трансферу технологій взаємодіють шляхом:

обміну досвідом та інформацією щодо науково-технологічних досягнень;

проведення консультацій з основних пи-

тань науково-технічної і технологічної політики стосовно застосування технологій та їх складових;

виробництва та кооперації поставок складових технологій в межах договорів про їх трансфер;

укладання інших цивільно-правових договорів відповідно до законодавства.

Стаття 5. Міжнародне співробітництво України у сфері трансферу технологій

Міжнародне співробітництво у сфері трансферу технологій передбачає:

укладення двосторонніх і багатосторонніх міжнародних договорів України про науково-технічне і технологічне співробітництво;

залучення інвестицій у науково-технічний комплекс України;

сприяння запровадженню в Україні міжнародних стандартів, зокрема стандартів системи управління якістю;

передачу технологій у рамках науково-технічної і виробничої кооперації та інвестиційного співробітництва;

забезпечення участі вітчизняних підприємств, установ і організацій у міжнародних виставках та ярмарках високотехнологічної продукції і технологій;

участь у розвитку вітчизняних сегментів міжнародних інформаційних і комунікаційних систем з питань інтелектуальної власності та трансферу технологій.

РОЗДІЛ II. ПОВНОВАЖЕННЯ СУБ'ЄКТІВ ДЕРЖАВНОГО РЕГУЛЮВАННЯ ДІЯЛЬНОСТІ У СФЕРІ ТРАНСФЕРУ ТЕХНОЛОГІЙ

Стаття 6. Завдання та повноваження уповноваженого органу

1. Основним завданням уповноваженого органу є забезпечення реалізації державної політики у сфері трансферу технологій.

2. Уповноважений орган бере участь у формуванні та забезпеченні реалізації державної політики, пов'язаної з набуттям і передачею прав на технології та/або їх складові, створені з використанням коштів загального фонду Державного бюджету України (далі – державні кошти), сприяє розвитку вітчизняних технологій, виробництву вітчизняної конкурентоспроможної продукції.

3. Уповноважений орган для виконання покладених на нього завдань:

подає Кабінету Міністрів України пропозиції до проектів державних програм технологічного оновлення галузей промисловості стосовно набуття або передачі прав на технології та/або їх складові;

створює міжгалузевий перелік вітчизняних та іноземних технологій, організовує розповсюдження інформації про технології, які можуть бути використані для технологічного оновлення вітчизняних підприємств;

узгоджує з реальними потребами виробників продукції програми наукових досліджень, проектних та конструкторських робіт, пов'язаних із створенням складових технологій, враховуючи суспільні та державні потреби в такій продукції;

здійснює відбір на конкурсних засадах пропозицій з розроблення нових конкурентоздатних технологій та їх складових для створення нових і модернізації існуючих виробництв та забезпечує їх фінансову підтримку;

формує державний реєстр технологій, зокрема створених за державні кошти, а також технологій, що пропонуються для внесення до цього реєстру суб'єктами трансферу технологій (власниками технологій);

проводить державну експертизу та державну реєстрацію договорів з трансферу технологій, веде державний реєстр відповідних договорів;

під час проведення державної експертизи технологій та їх складових здійснює перевірку дотримання прав на технології та їх складові;

на замовлення суб'єктів трансферу технологій може здійснювати виконання робіт, спрямованих на підбір потенційних контрагентів для трансферу технологій;

здійснює заходи щодо недопущення недобросовісної конкуренції, контрафакції і несанкціонованого розповсюдження технологій та конфіденційної інформації, поширення технологій подвійного призначення без дозволу власника майнових прав;

за клопотанням центральних органів виконавчої влади, Національної та галузевих академій наук, підприємств, установ і організацій, технологічних парків та інших інноваційних структур забезпечує надання консультаційно-методичної допомоги з питань укладання договорів про трансфер технологій;

підтримує розвиток інфраструктури у сфері трансферу технологій і стимулює залучення інвестицій;

розробляє та реалізує в системі вищої освіти програму підготовки фахівців з питань інтелектуальної власності, трансферу технологій та управління інноваційною діяльністю, що передбачає одержання дипломів державного зразка;

координує галузеву підготовку та перепідготовку фахівців з питань інтелектуальної власності, трансферу технологій та управління інноваційною діяльністю, направляє за клопотанням центральних органів виконавчої влади, Національної та галузевих академій наук, підприємств, установ і організацій, технологічних парків та інших інноваційних структур фахівців для проходження такої підготовки або перепідготовки до відповідних навчальних закладів;

за пропозицією осіб, які мають права на технології та їх складові, створені за державні

кошти, здійснює заходи щодо забезпечення фінансування закордонного патентування винаходів (промислових зразків) за рахунок коштів, передбачених на такі цілі в Державному бюджеті України, а також організовує залучення інших надходжень для фінансування закордонного патентування;

виконує інші функції, передбачені законом.

Стаття 7. Повноваження центральних органів виконавчої влади, Національної та галузевих академій наук у сфері трансферу технологій

1. Центральні органи виконавчої влади подають Кабінету Міністрів України пропозиції до проектів державних програм технологічного оновлення галузей промисловості стосовно набуття або передачі прав на технології та/або їх складові.

2. Центральні органи виконавчої влади, що провадять згідно з їх положеннями наукову та науково-технічну діяльність, Національна та галузеві академії наук, у складі яких перебувають науково-виробничі об'єднання, підприємства, установи і організації, технологічні парки, які можуть створювати і/або використовувати технології та їх складові:

розробляють галузеві комплексні програми технологічного оновлення підприємств та забезпечують їх виконання;

сприяють створенню імпортозамінних технологій та їх складових;

забезпечують формування баз даних про технології та їх складові, що створені за державні кошти установами, організаціями і підприємствами, які входять до сфери їх управління, забезпечують доступ до них осіб, заінтересованих у використанні певних технологій та їх складових;

беруть участь у формуванні галузевих реєстрів технологій та їх складових, подають клопотання про внесення певних технологій

та/або їх складових до державного реєстру технологій;

забезпечують додержання вимог міжнародних договорів України щодо запобігання техногенному ризику, поширенню потенційно небезпечних технологій та стосовно екологічної безпеки технологій;

сприяють залученню інвестицій до виконання програм технологічного оновлення підприємств;

готують та подають уповноваженому органу пропозиції щодо найбільш ефективних шляхів використання і/або трансферу технологій та їх складових, у першу чергу вітчизняного походження;

забезпечують захист прав на об'єкти права інтелектуальної власності, які є складовими технологій, беруть участь у підготовці договорів про трансфер технологій;

забезпечують своєчасне подання до уповноваженого органу звітів про патентно-кон'юнктурні, наукові дослідження, конструкторські, проектні, випробні роботи, пов'язані із створенням і використанням технологій та їх складових, патентуванням та ліцензуванням;

здійснюють контроль за передачею майнових прав на технології та їх складові, що створені за державні кошти, науково-виробничим об'єднанням та підприємствам, до сфери діяльності яких належить використання цих технологій, за виплатою ними винагороди авторам складових технологій відповідно до укладеного з ними договору;

здійснюють контроль за веденням обліку складових технологій у складі майна науково-виробничих об'єднань, підприємств, установ і організацій, яким передані права на їх використання, у тому числі нематеріальних активів, які є такими об'єктами;

виконують інші функції, встановлені законодавством, у межах своєї компетенції.

3. Для забезпечення виконання функцій, пов'язаних із створенням, використанням,

патентуванням та ліцензуванням прав на технології та їх об'єкти, уповноважений орган, інші центральні органи виконавчої влади, Національна та галузеві академії наук створюють структурні підрозділи з питань трансферу технологій, інноваційної діяльності та інтелектуальної власності, а також у межах повноважень підрозділи з питань трансферу технологій, інноваційної діяльності та інтелектуальної власності в установах науки, освіти, охорони здоров'я та інших державних установах, що належать до сфери їх управління.

У разі потреби підрозділи з питань трансферу технологій, інноваційної діяльності та інтелектуальної власності можуть створюватися на підприємствах, що належать до сфери управління центральних органів виконавчої влади та академії наук.

Типове положення про структурний підрозділ з питань трансферу технологій, інноваційної діяльності та інтелектуальної власності затверджується Кабінетом Міністрів України.

Стаття 8. Повноваження Ради міністрів Автономної Республіки Крим, місцевих органів виконавчої влади, виконавчих органів сільських, селищних, міських, районних у містах (у разі їх створення) рад у сфері трансферу технологій

Рада міністрів Автономної Республіки Крим, місцеві органи виконавчої влади та виконавчі органи сільських, селищних, міських, районних у містах (у разі їх створення) рад у межах своєї компетенції:

розробляють проекти регіональних та місцевих програм технологічного переоснащення підприємств, що належать до комунальної власності відповідних територіальних громад, та подають їх на затвердження Верховній Раді Автономної Республіки Крим, обласним і районним радам;

створюють сприятливі умови для роз-

робки та використання відповідних технологій;

сприяють створенню регіональних баз даних про технології та їх складові, забезпечують розповсюдження інформації про технологічні потреби регіону;

беруть участь у міжнародному технологічному співробітництві, сприяють залученню іноземних інвестицій для технологічного переоснащення підприємств регіону;

у межах передбачених коштів відповідного бюджету фінансують дослідження та розробки з розв'язання проблем технологічного переоснащення підприємств регіону.

Стаття 9. Інформаційне забезпечення трансферу технологій

1. Уповноважений орган, центральні органи виконавчої влади, Національна та галузеві академії наук у межах своїх повноважень забезпечують інформаційно-консультаційне супроводження трансферу технологій через установи та організації державної системи науково-технічної інформації шляхом збирання, ведення обліку, архівного зберігання, розповсюдження наукової, конструкторської та проектної документації, науково-технічної, кон'юнктурно-економічної та патентної інформації, пов'язаної з технологіями та їх складовими.

2. Установи та організації державної системи науково-технічної та патентної інформації забезпечують:

формування державної системи науково-технічної, кон'юнктурно-економічної та патентної інформації з урахуванням усіх доступних джерел інформації про об'єкти технологій;

створення регіональних відділень науково-технічної, кон'юнктурно-економічної та патентної інформації;

підготовку за дорученням уповноваженого органу та на замовлення інших суб'єктів трансферу технологій інформаційно-аналі-

тичних довідок про технології;

формування галузевих і регіональних автоматизованих баз даних про технології, створені з використанням державних коштів, інтеграцію цих баз даних у міжнародні інформаційні мережі з питань трансферу технологій;

проведення рекламно-інформаційних заходів, семінарів, конференцій, "круглих столів", виставок, громадського обговорення інформації про технології та їх складові з метою поширення цієї інформації в регіонах;

ознайомлення на безоплатній основі за рахунок коштів, передбачених у Державному бюджеті України, фізичних та юридичних осіб, які беруть участь у створенні, використанні та трансфері технологій, з реферативною патентною інформацією про технології та їх складові;

надання заінтересованим особам у встановленому уповноваженим органом порядку переліку наявних в Україні і за її межами технологій та їх складових, науково-технічної, кон'юнктурно-економічної і патентної інформації про технології та їх складові, майнові права на які належать державі.

3. Для проведення державної експертизи технологій та патентно-кон'юнктурних досліджень установи та організації державної системи науково-технічної і патентної інформації забезпечують:

пошук, систематизацію та аналіз науково-технічної, кон'юнктурно-економічної і патентної інформації про вітчизняні та іноземні технології та їх складові;

підготовку аналітичних довідок про вітчизняні та іноземні технології та їх складові.

Стаття 10. Особливості трансферу технологій підприємствам, установам, організаціям України

1. Головні розпорядники бюджетних коштів можуть передавати підприємствам, устано-

вам та організаціям, де застосовуватиметься певна технологія, майнові права на технології, що створені за державні кошти, у порядку, визначеному Кабінетом Міністрів України, якщо це передбачено договорами з юридичними особами, де створюються технології, та з авторами технологій, за умови, що держава бере на себе фінансування створення технологій і введення їх до цивільного обороту, та на інших підставах, визначених законами України.

2. У разі якщо складові технологій частково створено за рахунок власних коштів підприємств, установ, організацій і фізичних осіб, а частково - за рахунок державних коштів, майнові права на ці складові розподіляються на підставі договору про їх створення та використовуються за умовами договору про їх трансфер.

РОЗДІЛ III. ФОРМИ ДЕРЖАВНОГО РЕГУЛЮВАННЯ ДІЯЛЬНОСТІ У СФЕРІ ТРАНСФЕРУ ТЕХНОЛОГІЙ

Стаття 11. Мета державного регулювання діяльності у сфері трансферу технологій

Головною метою державного регулювання діяльності у сфері трансферу технологій є забезпечення розвитку національного промислового і науково-технічного потенціалу, його ефективне використання для вирішення завдань соціально-економічного розвитку держави та забезпечення технологічності виробництва вітчизняної продукції з урахуванням світового досвіду, можливих соціально-економічних, технологічних і екологічних наслідків від застосування технологій та їх складових, сприяння розвитку виробництва, в якому використовуються новітні вітчизняні технології.

Стаття 12. Державна експертиза технологій

1. Державна експертиза технологій проводиться стосовно технологій або технологій і обладнання, що використовується для їх застосування (далі – обладнання), для яких суб'єктами трансферу технологій передбачається отримання субсидій, визначених цим Законом, а також стосовно технологій або технологій і обладнання, які плануються для використання в Україні за рахунок державних коштів, якщо сума їх закупівлі дорівнює або перевищує розмір суми, визначеної для відповідних процедур закупівель Законом України "Про закупівлю товарів, робіт і послуг за державні кошти" (1490-14).

Метою проведення державної експертизи є визначення економічної доцільності та корисності для держави і суспільства впровадження технологій та обладнання з урахуванням можливих екологічних і соціально-економічних наслідків від їх застосування.

2. Державна експертиза технологій та обладнання проводиться уповноваженим органом відповідно до Закону України "Про наукову і науково-технічну експертизу" (51/95-ВР) з урахуванням особливостей, визначених цим Законом.

3. Під час проведення державної експертизи обов'язково визначається:

технічний рівень і новизна технологій та обладнання;

орієнтовна ціна технологій та обладнання чи розмір плати за їх використання;

конкурентоспроможність технологій та продукції, яка буде виготовлена із застосуванням цих технологій;

патентна чистота технологій, їх складових;

відповідність технологій нормам технічної та екологічної безпеки, технічного регулювання, міжнародним і національним стандартам.

4. Під час державної експертизи технологій, обладнання, які передбачається передати для використання на території України,

встановлюється їх відповідність таким вимогам:

спрямованість на виробництво нової продукції або на вдосконалення якості існуючої;

забезпечення технологічності виробництва продукції, зниження його витратності, енерго- та матеріаломісткості;

забезпечення використання місцевих матеріальних та людських ресурсів;

відсутність в Україні таких технологій вітчизняного походження.

5. Проведення державної експертизи технологій та їх складових і визнання проектів, спрямованих на їх використання, інноваційними дає підстави для занесення таких проектів до Державного реєстру інноваційних проектів та їх реалізації відповідно до законів України "Про інноваційну діяльність" (40-15) і "Про пріоритетні напрями інноваційної діяльності в Україні" (433-15).

Стаття 13. Державна реєстрація договору про трансфер технологій

1. За результатами державної експертизи технологій або технологій і обладнання приймається рішення про державну реєстрацію договорів про їх трансфер або про відмову в реєстрації.

2. Рішення про реєстрацію є підставою для занесення договорів про трансфер технологій до державного реєстру, що здійснюється уповноваженим органом у порядку, визначеному Кабінетом Міністрів України.

3. Рішення уповноваженого органу про державну реєстрацію або про відмову в реєстрації може бути оскаржено в судовому порядку.

Стаття 14. Патентно-кон'юнктурні дослідження у сфері трансферу технологій

1. Патентно-кон'юнктурні дослідження про-

водяться при розробленні науково-технічних прогнозів розвитку технологій та їх складових, при їх створенні, визначенні доцільності набуття і/або передачі прав на них, при підготовці до виробництва продукції з їх застосуванням.

2. Патентно-кон'юнктурні дослідження проводяться відповідно до державних стандартів і затверджених уповноваженим органом методик.

Стаття 15. Державна акредитація фізичних та юридичних осіб на право здійснення посередницької діяльності у сфері трансферу технологій

1. Фізичні особи для здійснення на постійній та/або професійній основі посередницької діяльності у сфері трансферу технологій (технологічні брокери) та юридичні особи, установчим документом яких передбачено таку діяльність та до штатного розпису яких входить щонайменше один технологічний брокер, повинні пройти відповідну державну акредитацію і отримати свідоцтво про акредитацію.

2. Порядок проведення державної акредитації, форма свідоцтва про акредитацію визначаються Кабінетом Міністрів України.

РОЗДІЛ IV. ДОГОВОРИ ПРО ТРАНСФЕР ТЕХНОЛОГІЙ

Стаття 16. Умови укладання договорів про трансфер технологій

Істотними умовами договору про трансфер технологій є:

перелік складових технологій, що передаються (з визначенням їх функціональних властивостей та гарантованих показників);

ціна технологій чи розмір плати за їх використання;

строки, місце та спосіб передачі об'єктів технологій;

умови передачі технічних знань, не-

обхідних для монтажу, експлуатації та забезпечення функціонування обладнання, придбання чи оренди, монтажу і використання машин, обладнання, комплектуючих та матеріалів;

ліцензія та її умови на використання технологій та їх складових;

територіальні обмеження (заборона використовувати передані за договором технологію, її складові на території, не передбаченій у договорі);

обмеження галузі застосування технологій та їх складових;

порядок надання субліцензій на складові технології третім особам (у разі потреби включення третіх осіб у технологічний процес виробництва продукції), крім випадків передачі прав на використання знаків для товарів і послуг, комерційних (фірмових) найменувань, з визначенням обмежень права на використання технології та її складових, включаючи обмеження кола осіб, яким дозволено використовувати складові технологій і мати доступ до інформації про них;

умови передачі прав на ноу-хау, техніко-економічні обґрунтування, плани, інструкції, специфікації, креслення та інші інформаційні матеріали про технології та їх складові, які необхідні для ефективного їх використання, включаючи обмеження, пов'язані з умовами збереження конфіденційності інформації про технології та їх складові під час їх використання;

умови проведення робіт з удосконалення технологій та їх складових і порядок надання сторонами інформації про ці вдосконалення;

умови надання консультацій та послуг з проектування, асистування та навчання кадрів, які забезпечують реалізацію технологій, і управлінського персоналу особи, якій передаються права на технологію та її складові;

розмір, порядок та умови виплати винагороди за використання технологій, а також вид виплат (разові платежі – паушальні, пе-

ріодичні відрахування – роялті або інші види виплат);

умови страхування технологій та їх складових;

відповідальність сторін за порушення умов договору;

порядок вирішення спірних питань стосовно виконання умов договору;

порядок компенсації витрат, пов'язаних із трансфером технологій, включаючи пристосування технологій та їх складових до умов підприємства, установи, організації, де вони використовуватимуться, навчання персоналу;

умови, щодо яких за заявою хоча б однієї із сторін має бути досягнуто згоди;

обмеження, що стосуються діяльності сторін у разі закінчення строку дії договору, його розірвання або виникнення форс-мажорних обставин (обставин непереборної сили).

Стаття 17. Види договорів про трансфер технологій

1. Трансфер технологій може здійснюватися, зокрема, шляхом укладення таких договорів:

про поставку промислової технології – що укладається з метою набуття знань, досвіду та придбання технологічного обладнання;

технічно-промислової кооперації – що укладається з метою набуття знань та одержання послуг для виробництва промислової продукції, напівфабрикатів, обладнання і комплектуючих, що відповідають умовам застосування технології, та інших складових, необхідних для її застосування;

про надання технічних послуг – щодо надання послуг з планування, розроблення програми досліджень та проектів, а також здійснення або надання спеціальних послуг, потрібних для виробництва певної продукції;

інжинірингу – про виконання робіт і надання послуг, у тому числі складання техніч-

ного завдання, проведення допроектних робіт, зокрема техніко-економічних обстежень та інженерно-розвідувальних робіт, пов'язаних з будівництвом виробничих, складських та інших приміщень, що використовуються у технологічному процесі виробництва продукції, проведення наукових досліджень, розроблення проектних пропозицій, технічної і конструкторської документації стосовно технологій та їх складових, надання консультацій і здійснення авторського нагляду під час монтажу складових технологій та пусконаладжувальних робіт, надання консультацій економічного, фінансового чи іншого характеру, пов'язаних із застосуванням технологій та із зазначеними роботами і послугами;

про створення спільних підприємств – у разі часткової передачі майнових прав на технології та їх складові;

про надання в оренду або лізинг складових технологій, обладнання;
комерційної концесії (франчайзингу).

2. Разом з договором про трансфер технологій можуть укладатися договори, зокрема щодо:

гарантій осіб, які передають технології та їх складові, стосовно можливості досягнення економічних показників і виробництва продукції із застосуванням цих технологій та складових;

проведення комплексу інженерних, екологічних або інших робіт, необхідних для застосування технологій та їх складових;
обслуговування обладнання.

Стаття 18. Обмеження щодо укладення договорів про трансфер технологій

Не допускається укладення договорів про трансфер технологій, які передбачають:

здійснення виплат, що значно перевищують ціну технології та її складових;
встановлення зобов'язань щодо придбан-

ня в особи, яка передає технологію та/або її складові, сировини, напівфабрикатів, обладнання та його комплектуючих, що не застосовуються під час виробництва відповідної продукції;

встановлення зобов'язань щодо переважного продажу продукції, виготовленої із застосуванням технології, покупцям, визначеним особою, яка передає цю технологію, та використання визначеного нею персоналу;

право особи, яка передає технологію, визначити ціну продажу або реекспорту продукції, виготовленої із застосуванням цієї технології;

встановлення необґрунтованих обмежень обсягу виробництва продукції;

встановлення обмежень, які суперечать законодавству, стосовно використання майнових прав на технології та їх складові;

заборону використання аналогічних або більш досконалих технологій та їх складових;

заборону або обмеження експорту продукції, виготовленої із застосуванням технології;

встановлення зобов'язань щодо використання запатентованого об'єкта права інтелектуальної власності, який не використовується у процесі застосування технологій.

РОЗДІЛ V. ФІНАНСОВО-ЕКОНОМІЧНЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ДІЯЛЬНОСТІ У СФЕРІ ТРАНСФЕРУ ТЕХНОЛОГІЙ

Стаття 19. Винагорода авторам технологій та особам, які здійснюють їх трансфер

Між підприємством, установою чи організацією, де створено технологію та/або куди здійснюється її трансфер, і авторами технології укладається договір, в якому визначаються майнові права, що передаються за цим договором, умови виплати та розмір винагороди за передачу і використання майнових прав на технологію.

Майнові права на технологію належать особам відповідно до закону чи договору.

2. Підприємство, установа, організація, яким передано майнові права на технології чи їх складові, не рідше одного разу на рік і не пізніше ніж через місяць після закінчення бюджетного року, а в разі надання ліцензії на використання запатентованих складових технологій іншим особам – протягом місяця після одержання ліцензійних платежів виплачують авторам технологій винагороду.

3. Розмір, строки і порядок виплати винагороди авторам технологій, у разі відсутності договору з ними, і особам, які здійснюють їх трансфер, визначаються колективними договорами, що укладаються в організаціях, які є розробниками технологій та їх складових, з урахуванням творчого вкладу авторів у їх створення, обсягу і доцільності виконання певних робіт особами, які здійснюють трансфер технологій.

4. Розмір винагороди авторам технологій визначається у відсотках доходів, одержаних внаслідок їх використання, або у фіксованій сумі на одиницю продукції відповідно до її ціни, або виходячи з обсягу доходів, одержаних від передачі технологій, або з урахуванням іншої вигоди, яка може бути отримана за використання технологій, що підтверджено відповідними документами.

Авторам технологій винагорода розраховується і виплачується:

при використанні технологій; при цьому розмір винагороди співвідноситься з обсягом продажу продукції, одержаної в результаті їх використання, та/або з іншою вигодою, яка може бути одержана від її використання;

при тимчасовому невикористанні та збереженні технології як конфіденційної інформації;

в інших випадках, що визначається договором з автором.

5. Кабінет Міністрів України встановлює мінімальні ставки винагороди авторам техно-

логій і особам, які здійснюють їх трансфер.

6. Спори щодо розміру і порядку виплати винагороди авторам технологій і особам, які здійснюють їх трансфер, вирішуються у судовому порядку.

Стаття 20. Використання коштів, одержаних у результаті трансферу технологій, створених або придбаних за рахунок коштів Державного бюджету України

1. Кошти, одержані від трансферу технологій, створених або придбаних за рахунок державних коштів, майнові права на які належать державі, підлягають зарахуванню до спеціального фонду Державного бюджету України на рахунки головних розпорядників бюджетних коштів за бюджетними призначеннями, передбаченими законом про Державний бюджет України. Під час формування проекту Державного бюджету України відповідні головні розпорядники бюджетних коштів передбачають необхідні обсяги видатків за бюджетними програмами, що можуть бути спрямовані на:

проведення патентно-кон'юнктурних, наукових, маркетингових досліджень, конструкторських і проектних робіт із створення та трансферу технологій, які є частиною державних науково-технічних програм технологічного оновлення вітчизняного виробництва, згідно з потребами держави і суспільства у відповідних технологіях та продукції;

забезпечення правової охорони технологій та їх складових в Україні та в державах, куди передбачається їх передати;

виплату винагороди авторам технологій та їх складових, а також особам, які здійснюють їх трансфер;

навчання персоналу підприємств, установ, організацій, яким передаються майнові права на технології, правил поводження з наданою інформацією про технології та їх складові;

формування і ведення галузевих реєстрів технологій;

фінансову підтримку державної системи науково-технічної і патентної інформації про технології та їх складові;

розвиток інфраструктури трансферу технологій;

підготовку і перепідготовку фахівців з питань інтелектуальної власності та трансферу технологій.

Стаття 21. Особливості кредитування трансферу технологій

Підприємствам, що належать до сфери управління центральних органів виконавчої влади, Національної та галузевих академій наук, що здійснюватимуть випуск продукції за державним замовленням, за рішенням Кабінету Міністрів України, виключно у межах повноважень, встановлених законом про Державний бюджет України, можуть надаватися державні гарантії щодо погашення кредитів комерційних банків, наданих для придбання технологій та їх складових, необхідність застосування яких визначена потребами держави і суспільства у цих технологіях.

Стаття 22. Особливості субсидіювання трансферу технологій

На трансфер технологій, що здійснюється за пріоритетними напрямками інноваційної діяльності загальнодержавного рівня, встановлюється режим його цільового субсидіювання в порядку, визначеному Кабінетом Міністрів України відповідно до закону про Державний бюджет України на відповідний рік.

Цільові субсидії встановлюються у розмірах:

суми податку на прибуток підприємств, одержаного від впровадження зазначених технологій, нарахованої за період та у порядку, що встановлені Законом України "Про оподаткування прибутку підприємств" (334/94-ВР);

суми ввізного мита, що нараховується згідно з митним законодавством України при ввезенні в Україну для реалізації проектів трансферу технологій, устаткування, обладнання та комплектуючих, а також матеріалів, що не виробляються в Україні.

**РОЗДІЛ VI.
ПРИКІНЦЕВІ ПОЛОЖЕННЯ**

1. Цей Закон набирає чинності з дня його опублікування, крім статей 10, 12, 13, 19, які набирають чинності через шість місяців з дня набрання чинності цим Законом, та статей 20, 22, які набирають чинності з 1 січня 2007 року.

2. Кабінету Міністрів України протягом шести місяців з дня набрання чинності цим Законом:

подати на розгляд Верховної Ради України пропозиції щодо приведення законів України у відповідність із цим Законом;

привести свої нормативно-правові акти у відповідність із цим Законом;

забезпечити перегляд і скасування органами виконавчої влади прийнятих ними нормативно-правових актів, що суперечать цьому Закону;

забезпечити прийняття нормативно-правових актів, необхідних для реалізації цього Закону.

Президент України В.ЮЩЕНКО

**м. Київ, 14 вересня 2006 року
N 143-V**